

RUPI AVATI

ανθρώπινες αδυναμίες...

« Μια άπειρη νεότητα »

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ: DueA Film, 2010

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ,

ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΣ: Rupi Avati

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: Fabrizio Bentivoglio

Francesca Neri

Serena Grandi

Lino Capolicchio

ΣΗΜΑΝΤ. ΒΡΑΒΕΙΑ: Nastro d'Argento

BIF&ST

Ο Λίνο είναι ένας γνωστός αθλητικός δημοσιογράφος ήδη πετυχημένος, γράφει για την *Messaggero*, εμφανίζεται συχνά στην τηλεόραση στο σχολιασμό των αγώνων και στα talk-show, και η σύζυγος του Κίκα είναι φιλόλογος καθηγήτρια στο πανεπιστήμιο της Ρώμης.

Ευτυχισμένοι μαζί εδώ και 25 χρόνια, με μοναδικό αγκάθι η έλλειψη παιδιών, που εμφανίζεται στις περιοδικές οικογενειακές συγκεντρώσεις στην οικογένεια εκείνης, παραδοσιακής και θρησκόληπτης όσο πολυπληθής και πολλαπλασιαζόμενη.

Σ' αυτήν αντιτίθενται σε flashback, τα εφηβικά χρόνια εκείνου, που τα πέρασε ορφανός στο χωριό κοντά στους απλούς και στοργικούς θείους.

Σ' αυτόν τον πίνακα της συζυγικής γαλήνης, αρχίζει δόλια να εισέρχεται η αρρώστια, με κατ' αρχάς κοινά συμπτώματα και ακολούθως με κρίσεις πραγματικά σοκαρίστηκες.

Και σ' αυτά προστίθενται και τα ξεσπάσματα βίας τα οποία, παρ' ότι προβλέπονται απ' την κλινική περίπτωση, δοκιμάζουν σκληρά την απόφαση της Κίκας, να διαχειριστεί τον Λίνο χωρίς να τον εγκαταλείψει στην αποστειρωμένη αποτελεσματικότητα των νοσοκομείων, και να τον βοηθήσει στην οπισθοδρόμηση.

Ένα κοινό αυτοκινητιστικό ατύχημα βάζει σε κίνδυνο την ζωή της Κίκας, και ξυπνά στο Λίνο, που ήδη ζει την εφηβεία του, την ανάμνηση μιας μικρής απάτης που διαπράχτηκε από δυο συνομήλικους που αξίωσαν ότι είχαν αναστήσει μια έφηβη.

Εγκαταλελειμμένος προς στιγμήν στον εαυτό του, μέσα στην όλη αναστάτωση, ξεκινά την αναζήτηση των δυο αδελφών για να "αναστήσουν" την Κίκα, ανακαλύπτει τελικά την απάτη και χάνεται οριστικά στην "άπειρη νεότητα" του.

Ένα θέμα πολύ επίκαιρο, αυτό του Alzheimer, που ο Rupi Avati αντιμετωπίζει σ' αυτό που ο ίδιος ορίζει "το πρώτο μου αισθηματικό φιλμ".

Ένα θέμα αντιμετωπιζόμενο με ιδιαίτερη φροντίδα για να βρεθεί το σωστό μέτρο, στο εσωτερικό του οποίου οι πρωταγωνιστές φαίνονται αληθινοί, χωρίς υπερβολές και χωρίς να πέσει στην εύκολη οργή του χαρακτήρα, αφήνοντας τα γεγονότα να αποδείξουν το επίπεδο των αισθημάτων.

Με τον ίδιο τρόπο ο σκηνογράφος Rupi Avati, πριν ακόμη απ' τον Rupi Avati σκηνοθέτη, πραγματευόμενος ένα τέτοιο θέμα, αποφεύγει να πέσει στην παγίδα ενός αρπακτικού και σπαρακτικού συναισθηματισμού, να κάνει ένα "παρηγορητικό" φιλμ.

Αντίθετα, η αποσύνθεση του χαρακτήρα και το πιασμένο σε στοιχειώδεις φάσεις επικοινωνίας, ξέχωρα ότι περιγράφονται απ' έξω, όπως ζουν (και υποφέρουν) από τον συγγενή/συγκάτοικο, φαίνονται ακόμη και μέσα από τα μάτια του αρρώστου.

Μ' αυτή την έννοια, η ταινία αποκαθιστά λίγο την ηρεμία με κεινη την επιστροφή στην παιδική ηλικία που χρησιμοποιείται σαν σύμβολο ψυχικής ταπείνωσης που χαρακτηρίζει την αρρώστια. Σύμβολο αυτό που αποτελεί μια άλλη μορφή της ιστορίας, τη σχέση του ζευγαριού που ολισθαίνει σιγά σιγά σε σχέση μητέρας/γιού, εκείνου που δεν απόκτησε, εκείνου του νεαρού στον οποίο καταφεύγει ο σύζυγος στην αδυναμία του να ζήσει με το παρόν.

Τουλάχιστον, μέχρι την στιγμή, που παρουσιάζεται με τρόπο εξαιρετικά ευαίσθητο στη τελική σκηνή, στην οποία ακόμη και ο νεαρός που μεταμορφώθηκε ο πρωταγωνιστής, εξαφανίζεται ολότελα.